

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobců:

a) Bc. V. K.

bytem V. 4107/17, B.

zastoupena advokátem Mgr. Davidem Vaníčkem, Ph.D.
sídlem Hlinky 118, Brno

b) Ing. D. M.

bytem B. 877/17, B.

zastoupena advokátem Mgr. Davidem Vaníčkem, Ph.D.
sídlem Hlinky 118, Brno

c) Ing. D. H.

bytem M. 1065/214, B.

d) Ing. L. H.

bytem D. 2060/5, B.

e) M. K.

bytem B. 877/17, B.

zastoupen advokátem Mgr. Davidem Vaníčkem, Ph.D.
sídlem Hlinky 118, Brno

proti

žalovanému:

Magistrát města Brna

sídlem Dominikánské nám. 196/1, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2017, č.j. MMB/0104969/2017, sp. zn. OUSR/MMB/0482094/2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobci se domáhají zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2017, č.j. MMB/0104969/2017, sp. zn. OUSR/MMB/0482094/2016, kterým žalovaný zamítl jako opožděná odvolání žalobců podaná proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Žabovřesky, odboru stavebního (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 15.6.2016, č.j. MCBZAB 06542/16/OS/SOUZ, sp. zn. STU/02/03243/16/SOUZ, jímž prvostupňový orgán rozhodl o umístění stavby „Autobusová zastávka Březinova“ na pozemcích parc. č. x, x, x a x v k.ú. Žabovřesky, Brno.
2. Žalovaný potvrdil závěr prvostupňového orgánu, že se v daném případě jednalo o územní řízení s velkým počtem účastníků ve smyslu § 144 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“); počet účastníků územního řízení byl vyšší než 30. Prvostupňové rozhodnutí bylo v souladu se zákonem doručováno účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), veřejnou vyhláškou. Prvostupňové rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce Úřadu městské části města Brna, Brno – Žabovřesky dne 20.6.2016 a sejmuto dne 7.7.2016; účastníkům řízení bylo doručeno dne 5.7.2016. Odvolací lhůta začala běžet dne 6.7.2016 a skončila dne 20.7.2016. Odvolání podaná dne 24.11.2016 byla tudíž podána opožděně.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobci namítají nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný uvádí, že počet účastníků řízení byl vyšší než 30, neuvádí však, z jakých skutečností a na základě jakých důkazů tento závěr dovozuje. Z důvodu chybného postupu prvostupňového orgánu žalobci nevěděli o tom, že bylo zahájeno územní řízení a že bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Pro doručování veřejnou vyhláškou nebyly splněny zákonné podmínky.
4. Podle žalobců je závěr žalovaného, že v odvoláních při hodnocení počtu účastníků řízení opomíjeli vlastníky bytu v bytovém domě č.p. x a x, stojícího na pozemcích parc. č. x a x v k.ú. x, nesprávný. Nadto žalovaný se nevypořádal s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22.6.2011, č.j. 1 As 38/2011-146, č. 2513/2012 Sb. NSS.
5. Podle žalobců bylo cílem prvostupňového orgánu uměle navýšit počet účastníků řízení, aby mohlo být doručováno veřejnou vyhláškou a aby se tak o zahájeném řízení nikdo nedozvěděl a zamezilo se aktivní účasti odpůrců návrhu žadatele. S ohledem na rozsah

stavebních prací je podle žalobců zřejmé, že některé osoby, jež správní orgány považovaly za účastníky řízení, neměly účastníky správně být.

6. Žalobci upozorňují, že žalovaný ve sdělení ze dne 21.12.2016, č.j. MMB/0497518/2016 sp. zn. OUSR/MMB/0482094/2016, uvedl, že nebyly splněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou, když účastníků řízení je 28. Prvostupňový orgán poté přípisem ze dne 24.2.2017, č.j. MCBZAB 01962/17/OS/SOUZ, sp. zn. STU/02/13184/16/SOUZ, vrátil odvolání zpět žalovanému s tím, že odvolání považuje za opožděná a neztotožňuje se s názorem žalovaného; učinil tak bez jakéhokoliv odůvodnění, s pouhým odkazem na příslušná ustanovení správního řádu a stavebního zákona, a bez uvedení skutkových okolností, které by vedly k přehodnocení závěru žalovaného ohledně včasnosti podaných odvolání a nezákonného postupu při doručování územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Následně žalovaný v napadeném rozhodnutí přehodnotil svůj závěr vyslovený ve sdělení ze dne 21.12.2016, č.j. MMB/0497518/2016, sp. zn. OUSR/MMB/0482094/2016, přičemž svůj postup taktéž řádně nezdůvodnil. Podle žalobců se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.
7. Žalobci uvádějí, že se o zahájení územního řízení a o vydání prvostupňového rozhodnutí dozvěděli až v souvislosti s přípisem Magistrátu města Brna, odboru dopravy ze dne 9.11.2016, č.j. MMB/0292646, sp. zn. 5400/OD/MMB/0292646/2016, kterým jim bylo oznámeno, že byla podána žádost o vydání stavebního povolení. Podle žalobců tak odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí byla podána ve lhůtě dle § 84 správního řádu.
8. Žalobci dále podrobnou argumentací rozvádějí námitku podjatosti. Podle žalobců žalovaný pochybil, pokud se námitkou nezabýval. Námitka byla podána včas za podmínek dle § 14 odst. 2 správního řádu. Žalobci k tomu dále odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2013, č.j. 1 As 89/2010-152, a uvádějí, že podjatost nastává přímo ze zákona, proto měl žalovaný povinnost se námitkou zabývat.
9. Svoji argumentaci žalobci dále rozhojnili v podané replice.
10. Žalobci navrhli, aby zdejší soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobci setrvali po celou dobu řízení před zdejším soudem, i u jednání, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

11. Žalovaný nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
12. Podle žalovaného prvostupňový orgán při stanovení okruhu účastníků řízení vycházel správně z pouhé možnosti přímého dotčení vlastnického či jiného věcného práva k sousedním stavbám, sousedním pozemkům či stavbám na nich umístěným územním rozhodnutím. Podle žalovaného přestože bytový dům č.p. x a x v k.ú. x je rozdělen na jednotky a spadá tak pod režim bytového spoluvlastnictví, nelze dovozovat, že by účastníkem řízení mělo být pouze společenství vlastníků jednotek. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.6.2011, č.j. 1 As 38/2011-146, se týká otázky účastenství řízení ve stavebním řízení (nikoliv řízení územním) týkajícím se společných částí domu. Podle žalovaného žalobcům nic nebránilo úřední desku sledovat a střežit tak svá práva.

13. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

14. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
15. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
16. Prvostupňový orgán na základě žádosti Statutárního města Brna, zastoupeného společností Brněnské komunikace a.s., rozhodl o umístění stavby „Autobusová zastávka Březinova“ na pozemcích parc. č. x, x, x a x v k.ú. Žabovřesky, Brno. Ze správního spisu vyplývá, že prvostupňový orgán doručoval oznámení o zahájení řízení a prvostupňové rozhodnutí veřejnou vyhláškou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s tímto postupem souhlasil, neboť v daném případě bylo účastníků řízení více než 30, tudíž se jednalo o řízení s velkým počtem účastníků (§ 144 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 87 odst. 1 stavebního zákona), kterým lze doručovat písemnosti veřejnou vyhláškou (§ 144 odst. 6 správního řádu).
17. Podle § 92 odst. 1 správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne. Jestliže rozhodnutí již nabylo právní moci, následně zkoumá, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Shledá-li předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, posuzuje se opožděné nebo nepřípustné odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení nebo žádost o vydání nového rozhodnutí.
18. Žalobci předně namítají, že žalovaný řádně nezdůvodnil svůj závěr, proč byly naplněny podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou. Podle žalobců se žalovaný také nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Napadené rozhodnutí je podle žalobců nepřezkoumatelné.
19. Podle zdejšího soudu napadené rozhodnutí nevykazuje vady, pro které by je bylo třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů, neboť obsahuje skutkovou argumentaci a hodnotící úvahy ohledně opožděnosti odvolání, na základě kterých žalovaný rozhodoval.
20. Pokud žalovaný zamítl odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu, byl povinen odůvodnit tu skutečnost, proč se v daném případě jednalo o odvolání opožděná. V případě zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu se nejedná o rozhodnutí, které by bylo výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného správního rozhodnutí, nýbrž pouze o procesní rozhodnutí konstatující opožděnost nebo nepřípustnost odvolání, aniž by byla jakkoliv hodnocena a zkoumána věcná správnost rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2015, č.j. 3 Azs 75/2015-38).
21. Podle § 85 odst. 1 stavebního zákona jsou účastníky územního řízení a) žadatel; b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.

22. Podle § 85 odst. 2 stavebního zákona účastníky řízení dále jsou a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě; b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno; c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis.
23. Podle § 85 odst. 3 stavebního zákona účastníky řízení nejsou nájemci bytů, nebytových prostor nebo pozemků.
24. Žalovaný dovodil, že účastenství v územním řízení je založeno na možnosti přímého dotčení na právech a povinnostech v důsledku vydaného rozhodnutí a pro naplnění definice účastníka řízení je nutné zohlednit už jen potencialitu plánované stavby přímo se dotknout práv. Proto podle žalovaného prvostupňový orgán správně uzavřel, že ve stanoveném okruhu účastníků řízení mohou být vlastníci pozemků a staveb přímo dotčeni na svých právech vlivem změny v organizaci a chování účastníků provozu na pozemní komunikaci. Podle žalovaného okruhu účastníků řízení vymezenému žalobci nelze přisvědčit, neboť jednak vliv jakékoli stavby nelze omezit pouze na místo přímé realizace stavebních prací a dále byli zcela opomenuti vlastníci bytů v bytovém domě č.p. x a x, stojícího na pozemcích parc. č. x a x v k.ú. x.
25. Zdejší soud se s uvedeným závěrem žalovaného ztotožňuje, přičemž argumentaci žalovaného považuje za dostatečnou odpověď na odvolací námitky žalobců týkající se včasnosti podaných odvolání. Pokud žalovaný dovodil, že žalobci opomíjejí vlastníky bytových jednotek v bytovém domě (které ostatně žalobci i v žalobě označují za vlastníky), kterých se podle žalobců územní řízení netýká, nebylo již potřebné, aby se podrobně vypořádával s argumentací žalobců ke každému z vlastníků pozemků v dané lokalitě, u něhož žalobci dovozovali, že nemůže být dotčen na svých právech, protože v jeho blízkosti nebudou prováděny samotné stavební práce. Toto východisko předestřené žalobci je nadto i nesprávné.
26. Z výše citovaného § 85 odst. 2 stavebního zákona plyne, že při posuzování okruhu účastníků je rozhodná potencialita dotčení na vlastnickém nebo jiném věcném právu. Současně zdejší soud vychází z toho, že podmínku „přímého dotčení vlastnického práva či jiného věcného práva k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich“ je nutné interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umísťované stavby a možných dopadech na její okolí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2008, č.j. 1 As 16/2008-46, č. 1641/2008 Sb. NSS). Jak uvedl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 31.7.2013, č.j. 7 As 17/2013-25, č. 2932/2013 Sb. NSS, „Vymezení okruhu účastníků územního řízení (§ 85 stavebního zákona z roku 2006) vyžaduje s ohledem na konkrétní okolnosti případu komplexní posouzení situace v území a zohlednění nejrůznějších vlivů, neboť v úvahu přichází u vlastníků sousedních staveb a pozemků dotčení nejrůznějšího druhu.“. Pojem „soused“ a priori nezahrnuje pouze vlastníky bezprostředně sousedících pozemků či staveb. Jak upozornil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 31.7.2013, č.j. 7 As 17/2013-25, č. 2932/2013 Sb., „Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, publ. pod č. 96/2000 Sb. upřednostnil široké pojetí pojmu *soused*, kdy nemá být zákonem pevně uzavřen okruh „těch osob, které se účastenství domáhají s odkazem na vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich...“...Ústavní soud uvedl, že „si je vědom možných

interpretačních problémů v tom směru "až kam" - do jaké šíře či vzdálenosti - mohou tzv. sousední pozemky, pokud nebude platit podmínka společné hranice, sábat. Nezbyvá však než konstatovat, že posouzení této otázky bude vždy věcí individuálních případů (zřejmě s přihlédnutím k povaze zamýšlených staveb a z ní plynoucích možných nežádoucích dopadů), a to jak na úrovni rozhodovací praxe stavebních úřadů, tak na úrovni rozhodování o přezkoumávání těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví...". Podle Nejvyššího správního soudu „Účastníkem řízení tedy bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Příímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Příímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu...Vymezení okruhu účastníků řízení o umístění stavby je sice v první řadě úkolem stavebního úřadu, ale stěžovatel se musí v rámci přezkumu prvostupňového rozhodnutí zabývat i námitkami směřujícími proti posouzení účastenství v řízení před stavebním úřadem, a závěry stavebního úřadu v tomto směru buď potvrdit nebo vyvrátit.“.

27. Pokud žalobci uvádějí, že umísťovaná stavba je co do rozsahu stavebních prací (spočívajících v úpravě vjezdů chodníků, vybudování svítidel veřejného osvětlení a středového ostrůvku) stavbou malou a z větší části sestává pouze ze změn vodorovného dopravního značení, a proto je zřejmé, že územní řízení musí mít daleko méně účastníků, než je počet uvedený v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí, tak s takovou konstrukcí se zdejší soud nemůže ztotožnit. Podstatný z hlediska možného dotčení vlastnického či jiného věcného práva k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich územním rozhodnutím není pouze rozsah prací souvisejících se zamýšlenou stavbou; podstatné jsou též možné důsledky užívání umísťované stavby k jejímu účelu.
28. Umísťovanou stavbou je v daném případě oboustranná autobusová zastávka na ulici Březinova u křižovatky s ulicí Tichého v Brně, městské části Žabovřesky. Podél autobusových zastávek budou zrušeny pásy zeleně a budou nahrazeny zpevněnými dlážděnými nástupními plochami, včetně uložení vodících linií z reliéfní dlažby a varovné barevné dlažby, zastávky budou doplněny vodorovným dopravním značením. Z důvodu zřízení autobusových zastávek bude nutno přesunout přechod pro chodce o 3 m severním směrem, přechod bude osvětlen a doplněn dlážděným dělicím ochranným ostrůvkem šířky 2,5 m. Bude nutné přesunout dvě vyhrazená firemní parkovací místa, která budou vyznačena vodorovným a svislým dopravním značením. Dále součástí stavebního záměru je přesunutí stávajícího stožáru veřejného osvětlení, ze kterého bude provedena přípojka stávajícího telefonního automatu. Dále bude instalováno nové osvětlení přechodu pro chodce ve formě dvou přechodových stožárů s LED svítidly.
29. Podle zdejšího soudu nelze dovozovat, že by v daném případě mohli být rozhodnutím o umístění stavby přímo dotčeni toliko vlastníci pozemků či staveb (resp. osoby s jiným věcným právem k pozemkům a stavbám) nacházejících se v bezprostřední blízkosti umísťované stavby. Pakliže se v daném případě jedná o stavbu oboustranné autobusové zastávky včetně mj. ochranného ostrůvku, nelze podle zdejšího soudu vyloučit možnost

přímého dotčení též vlastnického práva či jiného věcného práva k pozemkům a stavbám i poměrně vzdáleným; z povahy umísťované stavby, tj. autobusové zastávky s ochranným ostrůvkem, plyne, že neodmyslitelným dopadem je pravidelný vznik kolony dopravních prostředků stojících za autobusem, což má zcela jistě vliv na průběh dopravy po ulici Březinova a zřejmě také po ulici Tichého, jak jsou vyobrazeny mj. v dokumentaci k předmětné stavbě (část C správního spisu, list B.1 Souhrnné řešení stavby – přehledná situace). Ostatně i žalobci v žalobě uvádějí, že stavební práce související s umísťovanou stavbou jsou malé, ale její dopady na životní prostředí, plynulost dopravy a komfort bydlení v celé ulici Březinova budou podle žalobců „katastrofální“.

30. Správním spisem prochází kopie katastrální mapy (část B správního spisu, číslo listu 7), ve které jsou zvýrazněny mj. „sousední pozemky“. Uvedené pozemky přitom odpovídají těm, ze kterých prvostupňový orgán zjevně vycházel při určování okruhu účastníků územního řízení (účastníci řízení na straně 13 a 14 prvostupňového rozhodnutí /ve znění opravného rozhodnutí ze dne 18.1.2017, č.j. MCBZAB 00670/17/OS/SOUZ, sp. zn. STU/02/13184/16/SOUZ/, resp. účastníci řízení, jimž se doručuje veřejnou vyhláškou, uvedení na straně 16 a 17 prvostupňového rozhodnutí, ve znění uvedeného opravného rozhodnutí). K tomu zdejší soud dále dodává, že se jedná o pozemky, které se nacházejí v blízkosti umísťované stavby a v jejichž případě jistě vyloučit možnost přímého dotčení osob na vlastnickém či jiném věcném právu nelze. Pakliže žalobci u některých z těchto osob dovozují, že jejich právo k pozemkům či stavbám nemůže být rozhodnutím o umístění předmětné stavby přímo dotčeno, tak s tím zdejší soud nemůže souhlasit.
31. Pokud jde o bytový dům č.p. x a x na pozemcích parc. č. x a x, tak z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že účastníkem územního řízení dle § 85 odst. 2 stavebního zákona může být též společenství vlastníků jednotek, čímž však není dotčeno právo vlastníků jednotek chránit své individuální zájmy spojené s vlastnictvím jednotky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.2.2017, č.j. 4 As 212/2016-55). Podle Nejvyššího správního soudu bylo uvedený výklad možné dovodit jak před novelizací stavebního zákona provedenou zákonem č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony (kterou byl vypuštěn § 85 odst. 2 písm. d/ stavebního zákona výslovně zakotvující účastnictví společenství vlastníků jednotek), tak i po této novelizaci.
32. Pokud žalobci v této souvislosti odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.6.2011, č.j. 1 As 38/2011-146, č. 2513/2012 Sb. NSS, tak s odkazem na závěry tohoto rozsudku nelze dovozovat, že by v nyní projednávané věci vlastníci jednotek bytového domu č.p. x a x na pozemcích parc. č. x a x nemohli být osobami, jejichž vlastnické právo by mohlo být prvostupňovým rozhodnutím přímo dotčeno. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31.3.2014, č.j. 4 As 149/2013-31, č. 3089/2014 Sb. NSS, odkazovaný rozsudek ze dne 22.6.2011, č.j. 1 As 38/2011-146, č. 2513/2012 Sb. NSS, se vztahuje ke stavebnímu řízení vedenému podle předchozího stavebního zákona a týkajícímu se výlučně společných částí domu (úpravy související s výměnou vnitřní ležaté kanalizace včetně částečné změny její původní trasy), přičemž spor se týkal nesouhlasu vlastníka bytové jednotky s rozhodnutím celého společenství vlastníků jednotek; ani v rozsudku ze dne

31.3.2014, č.j. 4 As 149/2013-31, č. 3089/2014 Sb. NSS, přitom Nejvyšší správní soud nedovodil nemožnost účasti jednotlivých vlastníků jednotek v územním řízení.

33. Podle zdejšího soudu správní orgány postupovaly správně, pokud za dotčené osoby považovaly také vlastníky jednotek bytového domu č.p. x a x na pozemcích parc. č. x a x, resp. vlastníky uvedených pozemků. Předmětné pozemky s bytovým domem se nacházejí v bezprostřední blízkosti umístované stavby autobusových zastávek, což vyplývá mj. z kopie katastrální mapy (spisová dokumentace část B, číslo listu 7). U těchto osob nelze vyloučit možnost přímého dotčení vlastnického práva v důsledku užívání stavby, se kterým se pojí kupříkladu tvoření kolon vozidel, a to přímo před dotčeným bytovým domem. Není v tomto ohledu rozdílu mezi vlastníkem pozemku se stavbou a vlastníkem bytové jednotky; vlastnické právo požívá stejné ochrany.
34. Vzhledem k počtu vlastníků jednotek s právem k pozemkům, na nichž stojí bytový dům (dle výpisu z katastru nemovitostí obsaženého ve správním spisu se jedná o 38 vlastníků), a též s přihlédnutím k počtu dalších vlastníků pozemků a staveb v blízkosti umístované stavby (viz kopie katastrální mapy s vyznačenými „sousedními pozemky“ založená ve správním spise, společně s výpisy z katastru nemovitostí žurnalizovanými ve správním spise), podle zdejšího soudu nelze dovodit jiný závěr, než že počet účastníků územního řízení v daném případě byl jednoznačně vyšší než 30.
35. Z tohoto důvodu bylo dále nadbytečné, aby se zdejší soud podrobně vypořádával s každým žalobci označeným vlastníkem nemovitosti v dané lokalitě, který podle nich nemůže být umístěním předmětné stavby dotčen z toho důvodu, že v jeho bezprostřední blízkosti nebudou prováděny žádné práce v souvislosti s umístěním a realizací stavby. Jak plyne z výše uvedených závěrů, toto východisko žalobců není správné.
36. Pokud žalobci namítají, že žalovaný ve sdělení ze dne 21.12.2016, č.j. MMB/0497518/2016, sp. zn. OUSR/MMB/0482094/2016, dovodil, že účastníků řízení bylo méně než 30, avšak následně v napadeném rozhodnutí dospěl k odlišnému závěru, tak podle zdejšího soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí svůj postup vysvětlil, když uvedl, že závěr uvedený ve sdělení ze dne 21.12.2016 byl nesprávný, neboť při prvotním posuzování okruhu účastníků řízení žalovaný přehlédl právě vlastníky bytového domu. Podle zdejšího soudu je přitom nepodstatné, zda žalovaný uvedený závěr dovodil na základě přípisu prvostupňového orgánu ze dne 24.2.2017, č.j. MCBZAB 01962/17/OS/SOUZ, sp. zn. STU/02/13184/16/SOUZ, kterým vrátil prvostupňový orgán žalovanému zpět spisový materiál poté, co žalovaný zaslal prvostupňovému orgánu sdělení ze dne 21.12.2016, a zda tento krok prvostupňový orgán učinil s řádným odůvodněním.
37. S ohledem na výše uvedené zdejší soud uzavírá, že podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou v daném případě byly naplněny a podaná odvolání žalovaný zamítl jako opožděná v souladu se zákonem. Žalobci jako vlastníci nemovitostí v dané lokalitě měli v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* sledovat úřední desku příslušného úřadu městské části, neboť zákonodárce takové pravidlo týkající se umístování staveb s potenciálně širokým vlivem zakotvil do právního řádu, byť by se jistě z pohledu potenciálně dotčených vlastníků nemovitostí mohlo jevit jako korektnější, aby se o umístované stavbě mohli dozvědět přímo (individuálně adresně).
38. Pokud jde o námitku podjatosti, tak z § 14 odst. 2 správního řádu (ve znění účinném do 31.10.2018) plyne, že účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní

dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.

39. Zdejší soud předně uvádí, že námitka podjatosti proti všem úředním osobám prvostupňového orgánu byla doručena prvostupňovému orgánu až dne 1.12.2016; námitku tedy žalobci uplatnili až poté, co prvostupňové rozhodnutí nabylo dne 21.7.2016 právní moci. Z podání žalobců ze dne 1.12.2016 (stejně jako z podané žaloby) vyplývá, že žalobci vznášejí námitku systémové podjatosti, neboť jsou toho názoru, že všechny úřední osoby prvostupňového orgánu mají zájem na tom, aby v dané věci bylo rozhodnuto o schválení umístění stavby, a že prvostupňový orgán uměle navyšoval počet účastníků řízení tak, aby mohl doručovat veřejnou vyhlášku. Pracovníci prvostupňového orgánu tak měli podle žalobců činit pod vlivem volených zástupců samosprávy, kteří byli iniciátory stavebního záměru.
40. Prvostupňový orgán ani žalovaný podle zdejšího soudu nepochybili, pokud se námitkou nezabývali a nerozhodli o ní, žalovaný s odůvodněním, že územní řízení již bylo pravomocně skončeno.
41. Pokud žalobci odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2013, č.j. 1 As 89/2010-152, tak v něm se Nejvyšší správní soud vyjádřil k situaci, kdy účastník řízení nepodá námitku podjatosti bez zbytečného odkladu ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu, tak, že „Účastník, který námitku podjatosti podá „opožděně“, pouze ztrácí procesní „privilegium“ kvalifikovaného rozhodnutí o takové námitce, ale to neznamená, že by se skutečnostmi, které v ní uvede, neměl příslušný správní orgán vůbec zabývat. Je tomu tak proto, že podjatost nastává přímo ze zákona při splnění podmínek stanovených v § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (rozhodnutí o podjatosti určité úřední osoby má pouze deklaratorní charakter). Dojde-li tedy správní orgán k závěru, že účastník řízení neuplatnil námitku podjatosti „bez zbytečného odkladu“, sdělí mu, že nebude o jeho námitce rozhodovat usnesením, ale bude s ní nakládat jako s neformálním podnětem, na jehož základě tvrzenou podjatost úřední osoby z moci úřední prověří. Pokud na základě takového prověřování tvrzené podjatosti dospěje správní orgán k závěru, že je skutečně dána podjatost některé z úředních osob, bude na místě postupovat podle § 14 odst. 4 uvedeného zákona (tzn. určit jinou úřední osobu). Pokud je taková „opožděná“ námitka vznesena až v odvolání a odvolací správní orgán dospěje k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno podjatou úřední osobou, pak je nutno na takové vydání rozhodnutí nahlížet jako na vadu řízení, která podle § 89 odst. 2 zpravidla bude důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (obdobně viz také Vedral, J. Správní řád. Komentář. Praha: BOVA POLYGON, 2012, II. vydání, str. 183-184).“.
42. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2013, č.j. 1 As 89/2010-152, nelze dovozovat, že by odvolací správní orgán byl uvedeným způsobem povinen postupovat také v případě, kdy byla námitka podjatosti podána až po poté, co uplynula lhůta k podání odvolání a řízení bylo pravomocně skončeno. Nadto z ničeho neplyne, že by žalobci v daném případě nemohli námitku podjatosti uplatnit již před tímto okamžikem, tedy že by skutečnosti nasvědčující možné podjatosti vyšly najevo až poté, co bylo řízení pravomocně skončeno. Žalobcům bylo oznámení o zahájení řízení i prvostupňové rozhodnutí v souladu se zákonem doručováno veřejnou vyhláškou, a žalobci tak mohli námitku podjatosti uplatnit včas, tj. bez zbytečného odkladu ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu (ve znění účinném do 31.10.2018) v rámci probíhajícího řízení.

V této souvislosti zdejší soud rovněž nepřehlédl, že z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný dostal požadavkům § 92 odst. 1 správního řádu, když zároveň, bez ohledu na závěr o opožděnosti podaného odvolání, uvedl, že neshledal předpoklady pro zahájení přezkumného řízení dle § 94 a 95 správního řádu, pro obnovu řízení dle § 100 správního řádu nebo pro vydání nového rozhodnutí dle § 101 správního řádu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.3.2017, č.j. 2 Azs 335/2016-35).

43. Zdejší soud nad rámec uvedeného k námitce podjatosti dodává, že je nerozhodné, kdo žádost o vydání územního rozhodnutí podal ani z jaké iniciativy tak učinil. Podjatost úředních osob nelze dovozovat pouze z toho, že se jedná o úřední osoby správního orgánu, z jehož iniciativy měla být žádost o vydání rozhodnutí podána. Ostatně jak vyplývá také z § 14 odst. 2 správního řádu (ve znění zákona č. 176/2018 Sb., účinného od 1.11.2018), úřední osoba není vyloučena z úkonů v řízení, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. Podle zdejšího soudu je pro posouzení možné systémové podjatosti nerozhodné také to, zda byl uvedený podnět podpořen i některými obyvateli městské části Brno-Žabovřesky. Pokud žalobci uvádějí, že úřední osoby činily nestandardní kroky s cílem „vyloučit aktivní opozici“, tak toto tvrzení ničím nedokládají a nelze je opírat pouze o skutečnost, že v daném případě byly splněny zákonné podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou. Možné systémové podjatosti by mohlo nasvědčovat kupř. rozhodnutí o záměru, který by představoval mimořádnou investici v rámci města Brna či jeho akciových společností „...pracovníci obecního (městského) úřadu jsou z projednávání a rozhodování věci vyloučeni, pokud by měl jejich zaměstnavatel (obec či město) bezprostřední a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí vydávaného v přenesené působnosti, daný tím, že by se dotýkalo jeho majetku a byl od něho odvislý majetkový přínos pro obec nebo město. Jinak řečeno, pokud by měl Nejvyšší správní soud stěžovatelově námitce přisvědčit, muselo by být podle jeho přesvědčení rozhodnutí orgánu samosprávy motivováno zjevně soukromým zájmem zaměstnavatele.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2008, č.j. 6 As 24/2007-89). Z pouhé skutečnosti, že žadatelem o vydání územního rozhodnutí bylo statutární město Brno (zastoupené společností Brněnské komunikace a.s.), za situace, kdy předmětem záměru je umístění autobusové zastávky na lince městské hromadné dopravy, ještě nelze dovozovat systémovou podjatost úředních osob prvostupňového orgánu a žalovaného.
44. Pokud žalobci u jednání namítali, že napadené rozhodnutí není podepsáno pověřenou úřední osobou, jedná se o argumentaci uplatněnou po dvouměsíční lhůtě k podání žaloby, tedy o opožděně uplatněný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s. Zdejší soud se jím proto nezabýval.
45. Zdejší soud tedy s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

46. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci nebyli ve věci úspěšní, a proto jim nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému

vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. května 2019

David Raus v.r.
předseda senátu

